

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k,
pol leta 4 " — "
četrt " 2 " 20 "

Po pošti:

za vse leto 10 g. — k
pol leta 5 " — "
četrt " 2 " 60 "

SLOVENSKI NAROD.

Oznanila:

Za navadno trisopne vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 " " " " 2krat,
4 " " " " 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štampelj) za 80 kr.

Vredništvo in opravništvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Dogovori z državopravno opozicijo.

Najvažnejša dogodba zadnjih dni so bili ministerski dogovori s zaupnimi možmi česko-moravske opozicije. Ker nam nismo mogli o tem postreči z lastnimi neposrednimi poročili, moramo se držati tega, kar nam poročajo česki listi. „Politik“ piše med drugimi: „Dogovori so bili le zaupni, torej nismo hoteli neposredno nam došlih poročil razglašati, niti sestavljati tega, kar je bilo bolj ali menj pomanjkljivo pisano v dunajskih listih. Zadovoljujemo se s tem, da konstatujemo, ka so imeli dogovori le podučljiv značaj na obé strani in ka so zlasti tje težili, da bi na eno stran vladi oči odprli o razmerah na Česko-Moravskem, o političnem in pravnem mišljenju in o težnjah državopravne opozicije, kakor je tudi vlada od druge strani dala priliko svoje stališče kolikor moč razjasniti. Denes imamo pred seboj že oficijozen izjav, da je vlada z dosedanjim vspehom zadovoljna, kajti Correspondenzbureau oglašá, „da se graf Potocki odločno drži upanja, da bodo dosedaj pridobljeni dotikljaji vodili do širšega približanja.“

Ravno tako moramo izreči, da se zaupnim možem državopravne stranke, ki so se pogovorov na Dunaji udeleževali, nikakor ne zdi, da bi bili s zapričetimi dogovori že v kraji in da priznavajo gledé svoje stranke mogočnost, ka ostanejo v dogovorih s sedanjo vlado.

Nikakor — pravi „Pol.“ — nočemo buditi sanguiničnega upanja; dolgoletne skušnje in goljufana upanja so nas izučila vsakokratni položaj hladno in trezno presojati; ravno tako radi priznavamo ogromne težave, ki jih je treba še premagati, predno se bode

kaj vspešnega dognalo; tudi ne zakrivamo, da je ministersko mišljenje v bistvenih zadevah še jako različno od mišljenja državopravne opozicije: vendar so se v Beči nazoči moške naše stranke prepričali, da grofa Potockega navdaja najbolja volja in trdna želja dognati vsestransko porazumljenje in sprijaznjenje, in da je vsak trenotek pripravljen odstopiti, ko se mu bode zabranjevalo v tem smislu postopati. S kratka, če je državopravna opozicija še nedavno odločno izrekla, da je absolutno nemogoče stopiti v dogovore z ministerstvom Hasnerjevim, ona denes ne taji, da je mogoče dogovarjati se z ministerstvom Potockijevim. Seveda ne moremo zbudjati že denes upanja, da bode obljubljeno daljše obravnavanje res peljalo do vsestranskega porazumljenja.

„Pol.“ prepušča ministerstvu, ali hoče dogovore nadaljevati ali pretrgati, in ga opominja, naj presodi, koliko krivega in zastarelega je še odpraviti, koliko novega pripraviti, ako hoče, da bode državopravni opoziciji mogoče, ka si ohrani zaupanje do poštene pomirljivosti sedanjega ministerstva; ono se mora prepričati, da se še naprej gospodari v smislu propadle strahovalne dobe, in da sovražno prizadevanje lastne birokracije ministerske namene ovira in podkopuje. Ministerstvo ne sme nikdar pozabiti, da le veliko-osnovana politika, ki se je osvobodila dunajskih slaboglasnih tradicij, zamore Avstrijo resnično preustrojiti in priti do zaželjenega vspeha v českih deželah. Kar se nas tiče, končuje „Pol.“ svoje razmišljanje, mi ne bomo ministerstvu delali težav, dokler bomo videli, da

mu je res mar za resnično sporazumljenje, vendar bomo ministerstvo brez okolišanja opomnili na vse napake, ki se nam bodo protivne zdele želji po sporazumljenju; mi bomo njegove namere in njih dosezanje podpirali, kolikor bodo te težile po tem, da se državopravne homatije vsestransko in pravično poravnajo; ali niti trenotek se ne bomo obotavljali postaviti se mu z navajeno energijo nasproti in ga pobijati, ako bi se utegnili prepričati, da so naša pota si sovražna ali različna, ali ko bi z nedelavnostjo samo dokazalo, da je nesposobno dognati kaj koristnega in zadovoljivega.

Dopisi.

iz Ljubljane, 30. aprila. [Izv. dop.] (Konradove zasluge.) Skrbni oče kranjskih Slovencev, pl. g. Konrad-Eibesfeld je bil te dni v Beči na posvetovanje z novim ministerstvom, kako naj vprihodnje slovensko politiko vodi in naš lojalni narod nemškemu raju približeva. „Slov. Nar.“ in srđiti članek v „Triglavu“ na veliki torek sta g. Konrada nekako oplašila, ker sta ga ljudstvu od njegove prave strani, po njegovem značaju popisala. Tedaj ni čudo, ako morebiti gosp. Konrada začenja misel obhajati, da je njegova dosedanja politika sladkih besedi in praznih obljub na kant prišla, in da bo treba družega noža za obrezavanje slovenske narodnosti. Ali je gosp. Konrad pri tej priliki ministerstvu tudi nasvetoval, da naj se za kranjski deželni zbor poslanci vnovič volijo, to se bode pač kmalu pokazalo. Na to pa vsakdo lahko brez skrbi

Listek.

Jezikoslovna razmišljanja.

II.

Polvokal.

(Konec.)

Iz slučajev, v katerih se je v starej slovenščini polvokal pisal, bi se mogla jegova narava, jegovo bitje dalje zasledovati, če bi raba polvokala v starej slovenščini dosledna bila, kar pa ni. V zvezi z l-om in r-om se časih piše, časih zopet ne, časih se jera med seboj čredita in izmenjavata, kjer se enkrat jer piše, stoji drugokrat jerek, pa tudi narobe. Skoz in skoz je samo to pravilo storjeno, da je polvokal v vseh tistih besedah naiti, v katerih se kak šumevec ali sikavec nahaja. Iz te prikazni se je sklepalo, da ima polvokal soglasnike omekšajočo silo v sebi. To je prvi Schleicher opazil. Po tem pravilu bi morali dosledno vsi šumevci, vsi sikavci in sploh vsi mehki soglasniki produkt polvokalovega delovanja biti, kar pa še ni do konečnega dognano.

Če že v starej slovenščini v rabi polvokalov stroge doslednosti pogrešamo, je ta nedoslednost v tako zvanih srbuljah in rusuljah tolika, da večja ne more biti. Srbulje in rusulje se imenujejo srbske in ruske listine iz srednjega veka, pisane jezikom, ki je neka zmes stare slovenščine in srbskega ali ruskega narodnega jezika.

Predpostavljajoč, da je res, ka je polvokal v starej slovenščini analogon tistih vokale namestujočih znamenj v pisavi semitiških jezikov, o katerih sem gore govoril: potem je bil polvokal stare slovenščine ravno tako fonetično znamenje, kakor so tudi omenjena znamenja semitiških jezikov fonetična bila, in so še denes; in sicer je staroslovenski polvokal zmerom imel

glas tistega vokala, ktereга je v vsakem poedinem slučaji namestoval, kajti logično se drugi vokal misliti ne more.

Glede fonetike ali nefonetike staroslovenskega polvokala med učenjaki tudi nikoli ni mnogo pravde bilo. Fonetiko so vsi več ali manj pripoznali. Pravda je tekla in teče tudi še denes le o tem, kakš en glas je polvokal imel? Razni filologi so glede tega raznih mnenij. Ruski menih Smotrijski je prvi leta 1618. rekel, da staroslovenska jera nista brezglasna bila. Kakšen glas sta imela, tega ni odločno rekel, on samo pravi, da sta jera v sredi besed stoječa, bila „pripreznoglasna“, na koncu besed pa da sta predstoječe soglasnike mekčavala. Dobrovski je rekel, da se ima staroslovenski v sredi besed stoječi jer večkrat kot a brati, jerek pa zmerom kot e. Šafarik je dejal, da je jer glasil kakti slabi o, jerek pa kakti i ali e. Tega mnenja bil je tudi Kopitar. Miklošič pa pravi, da je jer glasil kakti u, jerek pa kakti i. Samo za l-om in za r-om stoječa jera, pravi Miklošič, sta bila brezglasna. Brž ko ne, so to zadnje jegovo trdenje na to opira, ka se za l-om in za r-om časih pišeta, časih pa ne, kar ga je tudi zapeljalo bilo l in r kot samoglasnika proglasiti. To Miklošičevo mnenje o staroslovenskih polvokalih je tudi Schleicher za svoje poprijel.

Poleg mojega mnenja nima nobeden teh učenjakov sam za sebe prav, prav imajo le vsi skupaj, in sicer imajo le zato vsi skupaj prav, ker so vsi skupaj rekli, da je staroslovenski polvokal izgovarjal se kakti a, kakti e, kakti i, kakti o in kakti u, da je tedaj vse vokale nadomestoval.

O glasnosti staroslovenskega polvokala denes mislim nobeden več ne dvoji, jegova fonetičnost se kot dokazana smatra.

Vsak jezik se je prvotno fonografično pisati začel, kar tudi drugače biti ne more. Enaka je bila s staro slovenščino. V fonografiji ima vsako znamenje svoj glas, tedaj je tudi znamenje, ki mu polvokal pravimo, v starej slovenščini svoj glas imeti moral, samo da on ni imel svoj poseben lasten in od drugih vokalov različen glas, ampak on je imel kot substitut vseh drugih vokalov glas vseh teh vokalov. Da je poleg tega tudi pred njim stoječe soglasnike mekčal, to ni jegov specificum, to je sploh vokalna lastnost, kajti tudi ostali vokali imajo neko posebno silo do predstoječih soglasnikov.

Taka je bila poleg mojega nestrokovnjaškega mnenja narava staroslovenskega polvokala. Kako je pa denes?

Tam kjer se je v starej slovenščini polvokal pisal, tam pišemo denes ali celi polni vokal, ali pa nobenega. Poleg tistega gibanja v življenju jezikov, ki mu jezikoslovci ojačavanje in oslabljevanje glasov pravijo, se je ravno kakor drugi vokali, tudi polvokal tu ojačal, tam oslabil, v neklih slučajih v govoru celo v nič skrčil, in tako iz pisave zginil. V današnji slovenščini se glasi večidel kot e in tako ga tudi pišemo. V drugih slovanskih sonarečjih se glasi v raznih razno, in se tudi tako piše kakor se glasi. Sicer ga bi zaradi pravopisne korektnosti tudi še tam pisali morali, kjer je oglušel, ali neimajoči mi latinicom pisaći Slovani v latinskem alfabetu znamenje za-nj, ga ne pišemo. Pa ne samo pomanjkanje znamenja je temu krivo, ampak tudi naša nevednost, znamenje bi se nazadnje že stvoriti dalo. Zakaj si ga je mogel Metelko stvoriti! — Metelkovo znamenje? (čudno, da ni mesto tega znamenja precej raje znamenje „iz cirilice vzel), je bilo poleg delokroga, ki mu ga je Metelko odkazal bil,

priseže, da je gosp. Konrad sedanjemu ministerstvu ravno tako zvesto služiti in njegove namére na Kranjskem pospeševati obljubil, kakor nekdanj ministru Bach-u, Goluhovski-mu, Šmerling-u, Belkredi-ju, Beust-u in dr. Giskri. — Kaj žalostna prikazen je to, da c. kr. predsedniki deželnih vlad veliko bolj na to pazijo, da dunajski vladi ustrezajo, nego na to, da bi deželi koristili, deželne potrebe zastopali, in da bi narodove pravice branili! Po izgledu deželnega predsednika se ravna skoraj brez izjeme vsi nižji politični uradniki. In tudi na uradnike drugih služeb ima politični značaj in obnašanje deželnega predsednika največji vpliv, in ta vpliv se časoma še celo čisto zasebnih in od vlade popolnoma neodvisnih ljudi polasti. Kdor le nekoliko razmére med uradništvom v Ljubljani in po deželi pozna, mora pritrčiti, da je le premnogo takih uradnikov (posebno višjih), ki imajo pred vsem drugim najboljši na to skrbi, da so vladi všeč, ker sedanji čas je vlada obilo izgledov dala, kako si je mogoče v cesarski službi takih zaslug pridobiti, s katerimi se hitreje na višjo stopinjo pride, nego z vsemi mogočimi uradnimi sposobnostmi in kot z najnatančnejim spolnovanjem vseh paragrafov, kar jih je birokratična éra od Bacha pa do dr. Giskre rodila. — Ker pa se ne more vsak v boljšo službo povzdigniti, ker je namreč mastnih služeb veliko manj nego služeb s pičlo plačo, zatorej ima sl. vlada tudi za nižje uradnike neko odškodovanje, ako véрно v njeni rog trobijo, to so namreč zlati križčki in pohvalna pisma! Te vrste „zaslug“ je med avstrijskim uradništvom res jako mnogo, in ako bi človek zadovoljnost in blagobitje avstrijskih državljanov po množtvu bliščečih redov in zlatih križčkov sodil, moral bi misliti, da ni na celem svetu srečnejih ljudi, nego so državljani nekdanj sloveče, zdaj pa omagujoče Avstrije; državljane severo-amerikanske ljudovlade bi pa moral človek v primeri z Avstrijo za najnesrečnejše, za najmanj vredne ljudi smatrati, ker v severo-amerikanskih zveznih državah zastoj iščeš bliščečih redov in zaslužnih križčkov na prsih čilih in samosvestih državljanov! —

Tudi naš c. k. deželni predsednik, pl. gosp. Konrad ima svoje prsi že z več imenitnimi redi okinčane, poslednjega si je pridobil pod ministerstvom Giskrovem, in sama ta okoliščina dosti jasno kaže, ktere vrste so Konradove zasluge za našo deželo in za slovenski na-

rod. Giskrino prijateljstvo si je gosp. Konrad zaslužil v sodelovanji s sedanjimi liberalnimi kolovodji ljubljanskega mesta, ki so vsi spoznavalci vére velikega novovernega proroka dr. Giskre! To je bil veseli dan za naše mestne očete, ko je prišla iz Dunaja vest, da je deželni predsednik pl. gosp. Konrad red železne krone prejel! Hitro sklenejo, da mu gredo v polnem številu čestitat, da se z njim radujejo v blišču znamenja — vladne milosti!

(Konec prih.)

Politični razgled.

Ministerske mešnjave še dolgo niso pri kraji. V kratkem vstopi Lonyay v državno ministerstvo, kjer prevzame državne finance. Mož stoji na glasu, da se ne peča pridno samo za svoje področje, ampak da svoje delovanje razteza na vse strani negledé ali s tem tudi seže v delokrožje svojih tovarišev. Stara „Presse“ že naprej vidi, kako so pri kraji dosedanji mirni dnovi v skupnem državnem ministerstvu. Ali je Beustovo stanje res tako podkopano, kakor hočejo vedeti nekteri časniki, se ne dá razoditi. To pa je gotovo, da je Beust zadnje čase neprestan predmet najhujših napadov od raznih strani. V tem oziru ena govornica pobija drugo, denes je Beust pri cesarju v vsej milosti, jutri mora slišati hudo grajo itd. brez konca in kraja. Da Beust med ljudstvom nima nobene stranke za-se, to pa se sme poudarjati kot faktum. — Trdi se, da so hoteli Kellersperga dobiti v ministerstvo, da pa to ni šlo, ker ima Kellersperg v marsikterih rečeh svoje posebne misli.

„N. fr. Pr.“ si daje iz Prago telegrafirati, da se v českih krogih gotovo pričakuje, da se razpusté deželni zbori, da pa novih volitev pred mesecem junijem ne bode, ker se bodo lonečni sklepi še le potem storili, ko pride Potocki v Prago.

Zdaj je brati po dunajskih časnikih, da je Potocki poklical poljske zaupne može k sebi, da bi se tudi teh sodelovanja za skupno sporazumljenje zagotovil. Poklicani so neki Groholski, Smolka, Ziblikievič in Goluhovski, ki so vzeti vsak iz ene čveterh strank v deželnem zboru gališkem; stara „Presse“ vendar tega ne more verovati, češ da se ne dá začeti razgovori s Poljaki, predno niso dokončani oni s Poljaki.

Iz Prage se naznanja na Dunaj, da se je dr. Rieger posvetoval z nemškima federalistoma Fischhofom in Schuselko.

Hrvaški deželni zbor se je začel nekaj gibati. Poslanec Broz se pritožuje, da se Hrvaški vedno obeta, a nikdar nič ne dá. On je bil za spravo, a zdaj vidi, da se glavni namen ni dosegel. Finančna nagodba se krši, ker se nakladajo novi davki: njemu se zdi revizija nagodbe neobhodno potrebna. V reškem vprašanji hrvaškega ministra še vprašali niso; dunajsko in ogersko ministerstvo se dogovarjata o granici, hrvaškega ministra nihče ne vpraša, še manj hrvaški narod: vse se dela z nami brez nas. Zivkovič je proti vsakemu oktroju gledé granice in nasvetuje, naj se krona naprosi, da se ima vprašanje zaradi vojaške granice rešiti po sodelovanji graniških zastopnikov na hrvaškem zboru.

Francoska vlada čudne burke uganja s svojim narodom. Velika burka bode ljudsko glasovanje, s katerim si želi francoski samovladar svojo rodovino na prestolu ohraniti, druge burke pa so narejeni atentati na cesarja. Človek bi bil mislil, da so Francozi že toliko dozoreli, da bi vse te burkaše zapodili, namesto da bodo samovladarju s svojimi glasovi odpustili njegovo kruto preteklost, in da zdaj s trepečim srcem poslušajo in beró, kako je njegovo življenje v narejeni breznevni nevarnosti.

Razne stvari.

* (Nekaj za slovensko-štirske poslance.) Ko so preteklo leto naši poslanci v deželnem zboru interpelovali, zakaj so se na deželno nižo realko v Ptuji poklicali samo Nemci za vodjo in učitelje, odrezal se je deželni glavar in dotični poročevalec deželnega odbora s tem, da se nobeden Slovenec ni oglasil. Kako pa se bode Slovenec tudi mogel oglasiti, ako deželni odbor svoje službe razpisuje v časnikih, ki nikdar ne pridejo v roke slovenskim profesorjem! Tako ste zdaj zopet razpisani dve službi na imenovanem učilišču v Ptuji — pa samo v „Tagesp.“ in v nepoznanem graškem „Anzeigebblatt.“ Nam ni za tiste krajcarje, ki bi si jih zaslužili za inserat, ali to je nedostojno, ako se deželni odbor izgovarja, da se ni noben Slo-

skoz in skoz staroslovenski polvokal. Jegova pisava „dob 2 rga“ se je mogla brati: dobrga, dobriga, dobrega in dobroga, kakor je kdo hotel. Nobenega znamenje 2 ni vezalo ali sililo na posebno določje, glas. Metelkovo idejo svet tačas ni razumel, ne mara ka tudi njemu samemu še ni prav jasna bila. Enako mračno idejo glede polvokala sem tudi v Popovičevim delu: „vom meere“ napomenjeno našel. —

Mi latinicom pisoči slovanski narodi denes ne pišemo več polvokala. Druga je pri tistih slovanskih narodih, ki še denes cirilicom pišejo, namreč Rusi, Srbi in Bolgari. Oni so s Cirilovo azbukou tudi polvokal v svoj pravopis vpeljali, in ga še denes pišejo, to da ne več kot substituta polnega vokala, nego iz drugih razlogov, ki jih bom precej povedal!

Rusi pišejo še oba jera, ali denes sta v ruščini obadva jera gluha, nefonetična; med tem ko sta v starej slovenščini, in brž ko ne tudi še v rusuljah, glasna fonetična bila. Sicer še tudi denes zaznamujeta jera v ruščini, posebno na konci besed in med dvema soglasnikoma stoječa mesto, kjer je nekdanj polni vokal bil, ali njihov opravilo ni to, da bi zgolj le to mesto zaznamovala, njihov glavno opravilo je, da predstoječi soglasnik ali utrjujeta, ali pa mekšata. Prvo opravilo vršava jer ъ, drugo pa jerek ѣ. Nobena ruska beseda ne končava se soglasnikom, ampak vsakej obesi se, če že nima polnega vokala na konci, ali jer, ali jerek, kar od tega odvisi, kako se ima predstoječi soglasnik izgovarjati: ali mehko ali trdo. Od tega tudi pride, da se denes v ruščini jera nikoli za samoglasnika ne pišeta.

Isto tako so Srbi do Vukove dobe obadva jera pisali. Vuk vpeljavi tako zvano „gradjansko cirilico“ je jer celo izpustil, jerek pa samo tam pisati začel,

kjer mi n. pr. naš molirujoči j pišemo. Gradjanska cirilica ni nič drugega nego latinica s cirilskimi pismenkami. Društvo srbske slovesnosti je sicer vpeljanju Vukove pisave ustavljalo se, pa upor tega društva je bil brez vzpeha, brez sadu.

Kako se jera v bolgarščini denes rabita, ne vem, brž ko ne enako kakor pri Rusih.

Kaj pa mi Slovenci? Ali nam je v našem pravopisu polvokala treba, ali ga nam ni treba?

Kakor drugi latinicom pisoči slovanski sonarodi smo res do seh mal, držeči se strogo fonografičnega načela, nekako brez težav shajali brez polvokala. Bolj ko bomo pa osnovo našega jezika odkrivali, in jegovo bitnost spoznavali, bolj se bo tudi pri nas potreba pokazovala, polvokal zopet v naš pravopis vpeljati. Jaz bi želel, da bi se ta potreba prej ko slej razodevala. Prav za prav smo že začeli polvokal zopet pisati, glej Vodnikove po Matici izdane pesmi. S premaganjem tega prvega koraka je že mnogo storjeno. Zasluga o tem gre Levstiku.

Strogo vzeto pišemo že od Trubarja sem polvokal v nekkih slučajih, sicer ne v podobi jera, pač pa v podobi j-a. Slovanščina j-a ne pozna, mi smo ga še le z latinico dobili. Ne vedoči, kje bi ga pisali, začeli smo ga prav po nekem slepem nagonu, kakor sem že rekel, v nekkih slučajih, posebno tam, kjer je treba bilo predstoječe soglasnike omekšati, mesto staroslovenskega polvokala pisati, pa ga še denes pišemo. Še hvala, ka smo z latinico j dobili, kajti če latinica j-a ne bi imela, ne vem kako bi si bili pomagali! — Küzmič piše j celo v sprjnenen, Murko v ovinjk, v kterih dveh slučajih je j prav i staroslovenski polvokal ѣ. Vpeljavši staroslovenski polvokal, bodo med četirimi j-i gotovo trije odpadli. Naša sedanja pisava je itak

j-imi preobložena, in prav bi bilo, da temu ptujcu, ki se s svojim dolgim krilom grdo vlačí skoz celo našo pisavo, to krilo malko prikrajšamo.

Nu, ne samo tam nam bo treba polvokal pisati, kjer zdaj omekšajoči j pišemo, ampak še v mnogih drugih slučajih, kjer zdaj prazno mesto puščamo. Nekte re te slučajev bom zaznamoval, ne trdeči, da sem z nabrojenjem teh slučajev ono pravilo izorpno ustanovil, poleg kterega bi se imel polvokal v sedanjej našej pisavi v svojej celoti zopet uvesti.

Pred nekolikimi leti se je v Novicah razpravljalo, ali se ima pisati ptičca ali ptičica, ribca ali ribica, cvetličca ali cvetličica. Ena stranka je zagovarjala in opravovala pisavo ptičca, druga stranka zopet pisavo ptičica. Obe stranki ste navedli za pravilnost njihovih dotičnih trdenj tako važne in tako neopovrgljive dokaze, da se je nazadnje obema strankama prav dalo, in reklo: oboje je prav i ribca i ribica, in res, od tistih mal se oboje piše, in denes se niti nad to, niti nad ono pisavo nobeden ne spodtika. Jaz pa rečem, da niti ribca niti ribica ni pravo, kajti ribca je premalo, ribica pa preveč. Pravilnost leži v sredini med obema, namreč v pisavi: ptiččca, ribčca, cvetliččca, v kterej pisavi je polvokal ѣ gluh. On s svojo nazočnostjo samo to kaže, da je tam kjer stoji mesto polnega vokala.

Nadalje! Velika negotovost in nodoslednost vlada v našej pisavi glede rabe nedoločivne in določivne oblike prilogov. Vsak naših pisateljev mi bo pritrčil, da je večkrat v zadregi ali bi pisal n. pr. bel kruh ali beli kruh. Za nedoločivni govor se mu dozdeva pisava bel kruh nekako prekratka, prilog bel ima podobno, ko da mu je na konci nekaj odsekano, očitvidno je, da mu nekaj manjka, pa kaj? — Pisatelj uvidevši to manjkavost, in uceliti in popolniti ga hotevši, mu

venec oglasil, pa ob enem ne skrbi, da bi bilo le sploh mogoče, ka bi kter Slovenec zvedel za njegove službe. Ako je deželnemu odboru res kaj za ravnopravnost in za pedagogično sposobnost ptujskih profesorjev, naj ne izmetava deželnega denarja za inserate v liste, ki Slovincem ne dohajajo navadno v roke. Ker nam je za to, da se oglasi kak Slovenec, naj tu naznanimo glavne stvari iz dotičnega oglasa. Na deželni niži realki v Ptuj ste razpisani dve profesorski službi, 1. za naravoslovje, matematiko in fiziko, 2. za latinsko in grško filologijo. Prosilci morajo biti iz naravoslovja in iz filoloških predmetov izprašani za vso gimnazijo, za matematiko in fiziko vsaj za nižo gimnazijo. Plača 800 f. s povišanjem na 1000 in 2000 f. Prošnje z dokazili starosti, dovršenih studij, jezikovih (kterih?) znanosti in dosedanjega službovanja naj se do 15. junija 1870 izročé deželnemu odboru. Tisti, ki bi mogli tudi kemijo prednášati, imajo prednost.

* (Preziranje Slovencev ali raztrganje Štirske?) Kakor znano napravijo letos v Gradcu veliko obrtnijsko razstavo. Dotični odbor po vseh nemških časnikih razgláša svoja vabila, načrte, programe itd.; v nobenem slovenskem pa nismo še kaj brali o razstavi. Ker vemo, kako bodo potem Nemci v Gradcu sestavljali svoje statistične date in naglašali, kako slabo je bil slovensko-štirski del na razstavi zastopan, kako je torej tudi zaostal v obrtniji, poljedelstvu itd. za časom, moramo že zdaj tú konstatirati, da dotični odbor s Kaiserfeldom na čelu nič ni storil, da bi se Slovenci udeležili. Torej nas gosp. Kaiserfeld ali nalašč prezira in škoduje, potem se moramo ločiti Slovenci od Nemcev; ali pa je nas g. Kaiserfeld že sam v duh razložil, potem pa to ločitev z veseljem podpišemo in od njegove poštenosti pričakujemo, da to ločitev tudi v deželnem zboru sam dejansko tirja, ali da vsaj podpira tirjatve slovenskih poslancev.

* (Dr. Tomán) se je preteklo soboto vrnil iz Dunaji nazaj v Ljubljano. Pravijo, da se je tam posve-toval z ministri in česko-moravskimi zaupimi možmi. Morebiti je s tem v zvezi, da prinaša „Zukunft“ neko s smešno ošabnimi opombami omešano razlaganje o slovenski slogi. Negledé na te vredniške opombe ima stvar blizo sledeče jedro: „Na Goriškem so vsi Slovinci prepričani o potrebi zedinjene Slovenije. Ravno tako se Kranjski „stari“ samo iz oportunističnih razlogov niso

hoteli pridružiti „mlajšim,“ s kterimi so gledé „Slovenije“ in merito že davno enih in istih misli. Razložki so torej samo zunajni, formalni, in kader pride pravi čas, ni se bati, da ne bi se vsi združili k skupnemu delovanju. In ta čas je zdaj prišel; morebiti še pre-zgodaj, kajti še niso Slovenci sporazumljeni o tem; kako jim je postopati. List h koncu svetuje, da se mora določiti natančen način postopanja za vsako posebno slovensko „kronovino“, in da se imajo potem vse moči zediniti v dosego skupnega namena. — Kar se tu svetuje ni nič novega, novo je samo v prostorih lista, ki bi se zadnje čase rad vedel kot organ „Staro-slovencev.“

* (Okrajni pristav Volčič) je na svojo prošnjo v enaki lastnosti prestazljen iz Postojne na Vrhniko.

Poslano.

Naše koketiranje z vlado.

Nemški „Brencelj“ nam je nedavno očital, da stranka, ktere glasilo je „Sl. Narod“, z vlado koketira. Da bi pa le v obče izrečeno sumničenje meso, kosti, torej malo življenja dobilo, vrgel se je g. Alešovec ne za se, temuč po nalogu kakor štabni trobentač in „leib-journalist“ neke ljubljanske svojbine pismeno in ust-meno na pojedine osebe naše stranke. Znano je, kako je zaradi podpore iz dispozičijske zaloge g. Levstika tolovajsko v nemškem „Brencelju“ napadel; drugače se je pa stvar pri meni zavrtila.

Že nekaj časa, kakor sem od strani slišal, so se čudne stvari o meni po Ljubljani sem ter tje govorile: kakor da sem od vlade podkupljen, ali da še le bom podkupljen, da se je že sam dež. poglavar g. Conrad v tem smislu izrazil itd. v tem pomenu in v tej obliki. „Calumniare audacter, semper aliquid haeret“, in svet je že tako ustvarjen, da take stvari, če so še tako abotne in neverjetne, desetkrat rajše verjame, nego ako bi se kaj poštenega in častnega o človeku pripovedo-valo. Rad bi bil viru tega sumničenja v sled prišel, pa ni bilo mogoče. Na enkrat dobi pretekli teden moj prijatelj g. Tomšič tudi dopis v tem smislu in da je g. J. Alešovec oče teh govoric, kar mi precej pove. — „Stante pede“ pišem jaz dotičnemu dopisniku, jako poštemu slovenskemu narodnjaku, naj mi pozve vse natanko o tej za mé jako zanimivi stvari, posebno pa če je res g. Alešovec oče tega sumničenja in obre-

kovanja. — Čez par dni dobim od tega moža ta-le odgovor:

„Alešovec navadno le bolj brblja, nego umljivo go-vori; toliko Vam vendar natanko vem poročati, da je jedro njegovega čvekanja bilo, ka mu je dež. po-glavar Conrad pravil, da bi Vas vlada do-bila lahko vsak dan na svojo stran, ko bi le hotela. Govorilo se je o drž. poslancih. Rekel je g. Alešovec: „Zarnik nam še ni pokazal svojega značaja, upati pa njemu gotovo ni več, kakor drugim poslan-cem.“ — Na naše vprašanje, kako more on to govoriti in ali mora dokazati tudi sakti? nadaljuje: „Ako ho-čete zvedeti, kak človek je Zarnik, pojte le k dež. poglavarju in zvedeli boste. Meni (Aleš-ovcu) je rekel: „Nur vom Zarnik seien Sie mir still; leichter könnten wir ihn bekommen, wie jeden Andern.“ (Na zadnje besede lahko pri-sežem!)

Govoril je še več družega, kar se pa ne vem več natanko spominjati. Godilo se je to v „Gnezda-vi“ ka-varni na velikem trgu. Govoril sem o tem denes s Š. — in vé se tudi on še dobro na vse to spomi-njati; oba sva torej pripravljena pričati in pri-seči na zadržaj teh besedi.“

Še tisti dan pišem g. Conradu, deželnemu prvo-sedniku, od besede do besede to-le pismo:

Wolgeberner Herr Präsident!

Ein bewährter Freund schreibt mir heute aus Lai-bach, Jakob Alešovec, Redacteur des „Triglaw“ und „Brencelj“ habe sich vor gar nicht langer Zeit in ei-nem Laibacher Kafféhaus vor Zeugen wörtlich folgen-dermassen vernehmen lassen:

Der Landespräsident mit mir über die Abgeordne-ten diskutierend, hat sich über Dr. Zarnik geäußert: Nur vom Zarnik seien Sie mir still, leichter könnten wir ihn bekommen, als jeden An-der!!!

Aufrichtig gesagt, Herr Präsident! kann ich kaum glauben, dass Sie mit dem Individuum, das auf den Namen Alešovec hört „in politicis“ diskutirt, zumal aber mit demselben Personalpolitik getrieben hätten.

Sollte aber diese gewiss sehr infame Kritik über mich wahr sein, so fordere ich Sie auf, nicht als Lan-despräsidenten, sondern als Gentleman unter Gentlemen mir zu sagen, durch welches Wort oder nur durch

pripiše i: beli bruh. S tem je pa naenkrat v nasprotje telebnil. Iz nedoločivne oblike je postala na krat dolo-čivna. Za kolikor je beseda popreje prekratka bila, za toliko je sedaj predolga, pa vendar se jej od njene pre-dolgosti nič odvzoti ne more, kajti če se jej pripisani i zopet vzame, potem je pa zopet prekratka. Pisec, mi-sleči si, rajše dam več nego premalo, pusti navadno pripisani i, in od tod pride, da naši pisci tolikokrat določivno obliko mesto nedoločivne rabijo, kar je pa naglaven greh, grešen proti pravilnej stilistiki. — Pra-vilnost leži tudi v tem slučaju ravno kakor gore med ribico in ribco, v sredi med bel in beli, in ta sredina je osredna pisava belz. Gluhi polvokal z tukaj zazna-muje mesto flexionalnega vokala, in je v eno tudi karakter za masculinum.

Nadalje! Mi pišemo denes krt, prt, smrt, stvorivši si pravilo, da ima v teh besedah kakor v govoru, tako tudi v pisavi r samoglasiti. Jas kanim v poznejih svoj-ijh jezikoslovnih razmišljanjih fiziologijo slovenskih glasov razvijati, pa bom baš zato ravno glasa i r i l kot prva v delo vzal, da iz njih njih fiziološke narave, ki je pri samoglasnikih druga, in pri soglasnikih zopet druga, in sicer bitno druga, pokažem in dokažem, ka sta obadva prava soglasnika. Zid med so- in samo-glasniki je tolik, da nobeden ne more ne sem ne tam. Jaz ne nekam, ka se ne bi mogle besede krt, prt, smrt brez vokala iz go v a r j a t i, ali pisati jih brez za-znamovanja tistega mesta, kjer je nekdan v starej slo-venščini polnoglaseči vokal stal, to je vendar malo pre-priprosto. Ne vlečimo za boga znamenja na vuha, vle-čimo jih na oči! — Oblike krt, prt, smrt so prava tes-timonia paupertatis plitkega našega jezikoslovnega znanja. Kaj bolj trivijalnega skor ne more biti nego je vsamoglasenje r-a in l-a. Vsak ptujec se

kar ustraši teh pisalnih pošasti, in prav ima če se iz takih izgledov blagoglasju našega jezika roga. Izmet-nošvi e iz pisave kert, pert, smert, smo posel samo na pol svršili, in ravno na pol pota ostali, trebalo je še korak naprej storiti ter za r-rom gluh polvokal posta-viti, ter z njim očesu mesto pokazati, kjer je nekdan polni vokal stal. Janežič pravi v svojej slovnici: „pravo mesto slovenskim samoglasnikom je za soglas-niki, odtod je čist samoglasnik kot sprednik redka prikazen.“

Nadalje! Enaka je s predlozi s, z, v, k. Če že res nočemo tem četirim siromakom znamenje polvokala, do kterege imajo sveto pravico, v zaslonbo in pod-krepljenje pristaviti, apostrofirajmo jih vsaj s', z', v', k' kakor n. pr. Erancoz svoj l' art apostrofira. V starejih naših knjigah naidejo se večkrat apostrofirani, sami mi smo prekomotni za to!

Sploh naj nam bo to v pravilo, da najmo pisati nobene besede brez vokala, ali saj ne brez jegovega na-mestnika polvokala. Vsaka beseda mora v pisavi svoj vokal imeti. Če že nobene druge pravice polvokal do našega pravopisa ne bi imel, ima historično pra-vice. Poglejmo Angleže, Francoze, Poljake, Magjare koliko oni do historičnega svojega pravopisa držé. Pa bi si bogme tudi lahko komotneje naredili, če bi jim do tega stalo. Najmo Poljakom zameriti, ka niso ho-teli pravopis prijati, kterim mi Slovenci, Čehi in Hrvati pišemo. Poljski pravopis je mnogo bogateji nego je naš. —

Polvokal ni prikazen samo slovenskih jezikov, tudi drugi jeziki ga imajo. Kaj je n. pr. francozki e muet v besedah dangereux, deviner, être, même itd. drugo nego polvokal, dasiravno še ta e ni za celo oglu-šel. Ravno tako je e v nemških besedah brechen,

lieben, die, ziehen itd. — je deloma že celo, deloma že več kot na pol oglušel, in če bo kdaj tudi za celo oglušel, vendar ga ne bodo iz pisave pahnili.

Vsa naša neprilika glede polvoka pride posebno od tega, ker latinicom pišemo. Šafarik je resnico rekel dejavši: „die landessprachen, die zu schriftsprachen erhoben werden, können, wenn sie sich fremde schrift-zeichen aneignen (kakor mi Slovenci latinico) nur nach und nach (pri nas je ta nach und nach zelo počasen) in gramatik und lexico geregelt werden.“ Celó zado-voljen sem, če sem s pričujočim razmišljanjem o pol-vokalu kaj malega v popravek naše slovnice in našega slovarja pridonese.

Polvokal je za naš pravopis tako važen, da bi si ga zares stvoriti morali, če ga ne bi že imeli.

V kratkem je jezgra pričujočega spisa ta-le: pol-vokal je v starej slovenščini bil fonetičen, ter je imel glas vseh vokalov, kakor je pač beseda, v kterej je stal, zahtevala, denes je gluh, denes nima nobenega glasa, nadomestovati pa more vse druge vokale. Polvokal je denes tako rekoč algebrajična oblika nasuprot aritme-tični obliki drugih polnoglasečih vokalov. On je čuvaj mesta, ktero gre polnoglasečemu vokalu, in zmerom pripraven to mesto dotičnemu lastniku, če bi ga ta hotel kedaj zopet sam zavzeti, drage volje odstopiti, jegova vrednost je tedaj pismena ne ustmena. Tudi Angleži nimajo sterlingov, računijo pa vendar z njimi.

Ferdo Kočevar.

(Prošnja.) Rokopis denšnjega „listka“ je vred-ništvo zmotil; še le ko smo dobili korekturo, smo opazili, da je mnogo predolg. Pri naših tiskarskih raz-merah ni bilo več pomagati. Prosimo torej č. bralce, naj nam te neprilike ne štejejo v zlo, v prihodnje jih bomo odškodovali.

welche Mienen und Geberden ich Ihnen am 24. Oktob. 1869 beim Nachmittagsbesuche *) Veranlassung gegeben habe ein derartiges, meine politische Ehre vernichtendes Urtheil dem Stabstrompeter der „Prvaken“ gegenüber über mich zu fällen, was eben so viel heisst, als es der Oeffentlichkeit übergeben. Da mir an meiner Ehre mehr als an meinem Leben liegt, so ersuche ich Sie höflichst in kürzester Zeit die mir sehr unliebsame Affaire aufzuklären, bevor ich gezwungen bin mit derselben in die öffentlichen Blätter zu rücken.

Am 29. April 1870.

Na to mi gosp. dež. prvosednik to-le od besede do besede odgovori:

Euer Wohlgeboren!

In der Beilage erhalten Sie die in Ihrem Schreiben vom 29. v. M. gewünschte Aufklärung über die angebliche Aeusserung des Jakob Alešovec.

Es haben sich ähnliche Vorkommnisse, die meines Erachtens in den Bereich müssigen Klatsches gehören, in letzter Zeit öfter wiederholt; und ich darf aus diesem neuesten Anlass wohl meinem Bedauern Ausdruck geben, dass eben auch Sie, werthester Herr Doktor, einer ähnlichen Notiz Beachtung schenken konnten, deren Verbreitung und Erfindung gewiss nur den kleinsten Motiven entspringt.

Ihre Anwesenheit während des letzten Landtages both mir die willkommenen Gelegenheit, mit einem Manne von ausgedehnter litterarischer, in unserer lern- und denkfaulen Zeit seltener Bildung nicht bloss im öffentlichen Leben, sondern auch dort zusammenzutreffen, wo ich gewiss jeden Gedanken an politischen Hader und Parteistellungen mit Vergnügen von mir weise.

Es ist mir auch gar nicht klar, was ich mir unter der mir angedichteten Phrase: Sie „zu bekommen“ denken sollte, die ohnedies garnicht zu meiner gewohnten Redeweise passen würde. Wenn die Grundsätze und Aktion der Regierung in allem Wesentlichen mit Ihren Ueberzeugungen sich vereinigen, so würden Sie es sich gewiss nicht zur Unehre rechnen, in jeder Weise für diese Regierung sich zu erklären und thätig zu sein. Ausserdem aber habe ich es seit jeher für ein sehr wenig glückliches Maneuvre gehalten, die Opposition durch Auszeichnungen, Subventionen u. dgl. gewinnen oder beseitigen zu wollen, und Sie, werthester Herr Doktor, hatten mir gewiss nicht den entferntesten Anlass gegeben, einen solchen Versuch zu machen.

Gestatten Sie mir demnach nur die Versicherung, dass ich einen besonderen Werth darauf lege, Ihre Gesinnung, unberührt von müssiger und tendenziöser Klatscherei, wenigstens ausserhalb jeder politischen Constellation noch fernerhin freundlich zugewendet zu wissen

Euer Wohlgeboren

ergebenem

Sigmund Conrad.

Laibach am 30. April 1870.

Tú je v listu g. Conrada omenjena doklada, ktera nosi podpis g. J. Alešoveca in ktera mi je tudi od g. dež. poglavarja poslana:

„Es soll die Nachricht verbreitet worden sein, ich habe in einem Laibacher Kafféhaus öffentlich gesagt: „der Landespräsident mit mir über die Abgeordneten diskutirend hat sich über Dr. Zarnik geäussert: „Nur von Zarnik seien Sie mir still, leichter könnten wir (die Regierung) ihn bekommen, als jeden Anderen!“

Ich erkläre hiemit, dass der Herr Landespräsident mir gegenüber und meines Wissens weder diese noch irgend eine Aeusserung ähnlichen Sinnes über Dr. Zarnik gethan habe, und somit jene Notiz vollständig erdichtet ist.

Laibach am 30. April 1870.

Jakob Alešovec.“

Ta čudna dogodbica, mislim, ne potrebuje nobenega komentara.

V Mariboru, 2. maja 1870.

Dr. V. Zarnik.

*) Mnogo dež. poslancev se je pri otvorenju dež. zbora gosp. dež. prvosedniku poklonilo, jaz sem ga obiskal še le po končanem zboru vsled dvakratnega posebnega pozivanja od njegove strani. Dr. V. Z.

Razglas.

Okrajni odbor Gornjegraški je bil z ukazom c. k. ministerstva notranjih zadev dne 6. septembra 1862 št. 17215, 10. marca 1868 št. 2993, in c. k. namestništva v Gradcu dne 21. septembra 1862 št. 16669 in 14. junija 1868 št. 7391, pooblaščen, vse iz vojskinega posojila leta 1795 do 1799 izvirajoče premoženje nekdanjih podložnih Gornjegraške, Vrbovske in Rudenskove gosposčine, z obrestimi vred, med zdajšnje pravne naslednike razdeliti.

Okrajni odbor Gornjegraški tedaj na znanje daje, da je ta razdelitev v smislu ukaza c. k. ministerstva notranjih zadev dne 10. septembra 1858 št. 150 (državni zakonik št. 39) dovršena, ter da razdelni izkaz v pisarnici okrajnega odbora vsakemu na videz razgrnen leži.

Pritožbe zoper to razdelitev se morejo v 45 dnevih z dokazom prvotnega posojila in pravnega nasledstva pri podpisanim okrajnem odboru tem gotovše predložiti, ker bi se drugače razdelitev po izkazu okrajnega odbora vršila.

Okrajni odbor v Gornjemgradu dne 25. aprila 1870.

(L. S.)

Jaka Špende,
načelnik.

Edina zaloga najnovejših znajdeb.

(5) **Svarilo.** Po meni v kupčijo spravljena „Pasta Pompadour“, ki je kot izvrstna skokoma našla obče priznanje, nekoliko časa neke firme ponarejajo, naj torej p. n. občinstvo zvé, da se edino prava izvorna obrazna pasta dobiva le pri podpisanim. Ona hitro vse odpravi spuščaje na obrazu, sajeve, pege, šinje, sploh ohranuje, olepuje in mladi obraz. Piskere po gl. 1.50.

Vse je mogoče. Kdo bi bil prej vrjel, da se bo znašlo, kako oko varovati pri vtikanji niti v iglo; s prostim prav umnim orodjem se je posrečilo, da more slabo oko tudi v mraku v najtenjo iglo lahko vdeti nit, in velja ta strojček s podukom le 25 kr.

Zobje ne bolé več. Vsak zobobol izvirajoč iz reume ali prehlada se mahoma ozdravi z novimi berolin-skimi zobnimi kapljami. Poroštvo tako gotovo, da se vrne denar, ko bi kaplje ne pomagale. 1 flaçon s podukom 80 kr.

Politur-Pasta. Neprepeljiv domač pomoček, s katerim vsakdo lahko zastarelo ali oslepele pohištvo itd. prelepo politira. Škatljica s podukom za celo garnituro 80 kr.

Snažilna krogla za srebro (putz-kugel), izvrsten pomoček ponoviti in osnažiti oslepele kovinske predmete. Nepogrešljivo za zlatarje in srebrarje, po 5 kr.

Regulator za vse ure je regulirana solnčna ura s komposom, vsacemu priporočljiva, ker se po njej gotovo vsaka mehanična ura dá vrediti; fino po 25 kr.

Štupa za pranje. S to štupo si prihraniš čas, delo in denar, zlasti pa se perilo bolj varuje, kakor sicer. Funtni paket po 22 kr.

Amerikanske patentirane zavarovalne ključavnice, izvrstno delane, proti vsacemu lomastu, manje po 30, 40, 50 kr., večje po 70, 90 kr. 1 gl., velike z 2 ključama po 1 gl.; k popotnim torbam po 25, 40—50 kr.

Praktični so ostrogi za hlače, ki pri slabem vremenu hlače branijo omadeževanja, par po 10 kr.

Angležke škarje iz najboljšega jekla, različne vrste različno po 20, 25, 30, 35—45 kr., verižica 10 kr.

Prav koristne so nove mašinske olovke, brez sitnega ostrenja, tudi se špice ne lomijo: v les vdlane po 10 kr., v kost po 15 kr., s peresnim ročnikom in nožem 90 kr.; potrebna tekočina za 3 mesece 10 kr. Kos union-radirgumi za svinec in tinto 5 kr.

Nog ne premakati je vsacemu svetovati. S pomočjo izvrstne Metzgerjeve apreture za usnje, ki dela usnje mehko in nepremakljivo, tako da se tudi še dolgo nošeni črevlji ne premočijo, najbolje se doseže ta namen. 1 flaçon po 60 kr.

Najnovejše Ligroine-žepno netilo, najpriljivejše te vrste, tudi za nekadivce priporočljivo; v nežni mali obliki navadne netilnice je zvezano z lampo, ki ima za 1 uro netila, da je pri čistih prilikah luč hitro pri rokah. Cena zato tako nizka, da se bolj razširijo. Po 50 kr.

Perzijsko barvilo za lase, s katerim se mahoma sivi lasje ali rujavo ali črno pobarvajo; ob enem ohranuje naravno čvrstost. Ono je iz zelišč in vse neškodljivo. Karton s podukom 2 goldinarja.

Ceno vseh svojih stvari naznanjam brezplačno in pošljam zapisnik na dom.

Ob enem prebivalce na deželi opominjam na moj komisijski oddelek, ki je edina kupčija te vrste, kjer se najmanjše in največe, naj bo ktere kupčije koli, hitro in po ceni oskrbi, torej se priporoča obilnim naročilom.

Prva avstrij. komisijska kupčija **A. Friedmana na Dunaji**, Praterstrasse 26.

Epileptični krč (božjast)

pismeno zdravi specialni zdravnik za božjast doktor **O. Killisch v Berlinu**, zdaj: Louisenstrasse 45. — Ozdravil jih je že nad sto.

Častitim prebivalcem
mariborskim in drugih mest, posebno pa kupčevalcem in obrtnikom s tem uljudno pod garancijo in diskrecijo priporočamo, da jim bomo oskrbovali njih dotične

inzerate
v vse domače in tuje časnike.

Načelo: Pošteno in po ceni postreči!

Haasenstein & Vogler
na Dunaji, Neuer Markt 11.

Hamburg, Neuer Wall 50. Leipzig, Markt 17, Königshaus. Frankfurt a.M., Grosse Galusstrasse 1. Berlin, Leipzigerstrasse 46. Breslau, Ring 51. Basel, Steinenberg 29. Zürich, Marktgasse 11. St. Gallen, Obere Grabenstrasse 12. Genf, Place au Molard 2. Stuttgart, Kronprinzenstrasse 1. B. Köln a.R., Lobstrasse 32.

Dr. Janko Serbec,

advokat, dosihmal in odsihmal v **Mariboru**, prosi naj se razločuje od

Dr. Jožefa Sernetz-a,
advokata v Frohleitenu nad Gradcem.